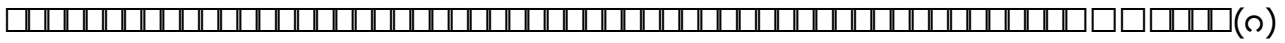

တိမ်တွေပျော်တဲ့ မြို့ကလေး

သတင်းရင်းမြစ် > မောင်သစ်ဦး
ကြာသပတေးနေ့၊ စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက် ၂၀၁၃ ခုနှစ် ၁၁ နာရီ ၃၆ မိနစ်

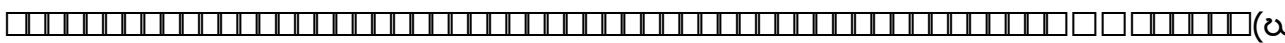
နေရာအနံ့တွေ နေကြရပါတယ်။

မဲဆောက်ခရိုင်မှာ ထိုင်းကတရားဝင် ကြေညာတဲ့စာရင်းအရပြောရရင် အိမ်ရုံ၊ စက်ရုံ (၄၀၀)ကျော်ရှိပါတယ်။ မြန်မာ အလုပ်သမားဦးရေ ရှစ်သောင်းကျော်၊ စက်ရုံအမျိုးအစားတွေက စက်ချုပ်၊ စက်ဆွဲ၊ အများစုက စက်ချုပ်ရုံတွေပါ။ အိမ်ရုံတွေကျတော့ အလုပ်သမား ခြောက်ယောက်ခန့်ကနေပြီး ၂၀- ၃၀ အထိ၊ စက်ရုံကြီးတွေမှာကျတော့ အလုပ် သမား ၄၀၀ ခန့်ကနေပြီး ၃၀၀၀ ကျော် အထိရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က ခန့်မှန်းတာကတော့ အလုပ်သမား တစ်သိန်းကျော်ရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီအလုပ် သမားအရေအတွက်က ပိုများပါတယ်။

ခင်ဗျားတို့က လက်ငင်းလိုက်လံကူညီပေးနေတဲ့ လုပ်ငန်းတချို့ရဲ့ အခြေအနေ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က အခုဆိုရင် စက်ရုံကိုးရုံက အလုပ်သမားတွေ တရားရုံးမှာတရားရင်ဆိုင်နေတဲ့ကိစ္စ၊ ဆာဝါဒီကန်လို့ခေါ်တဲ့ ထိုင်းအလုပ်သမား ဝန်ကြီး လက်အောက်အလုပ်သမားအခွင့်အရေး ကာကွယ်ရေးရုံးမှာ စက်ရုံပိုင်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမား ညှိနှိုင်းစေ့စပ်တဲ့ ကိစ္စ ဝင်ကူပေးနေတာက စက်ရုံလေးရုံရှိပါတယ်။ ဒါကတော့ မဲဆောက်မြို့မှာ မြန်မာအလုပ်သမားများအရေး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ ရောင်ခြည်ဦးအလုပ်သမားအဖွဲ့၊ တာ ဝန်ရှိသူတစ်ဦးနဲ့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ခွဲကြဲတဲ့ စကားတွေပါ။ သူတို့အဖွဲ့ နည်းတူတခြား မြန်မာအလုပ် သမားအဖွဲ့ ငါးဖွဲ့ကလည်း အလုပ်သမား အခွင့်အရေး ကိစ္စတွေကို အင်တိုက်အားတိုက်ပါဝင်ကူညီဖြေရှင်း နေကြတာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီမြန်မာအလုပ်သမား အဖွဲ့တွေဟာ ထိုင်းအစိုးရနဲ့ တရားဝင်ခွင့်ပြုချက် နဲ့ ဖွဲ့စည်းဆောင်ရွက်နေတဲ့ အနေအထားတော့ မရှိကြပါဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ မြန်မာအလုပ်သမားတွေရဲ့ အခက်အခဲကို ကူညီဆောင်ရွက်ကြရတဲ့အခြေအနေ အဆင့်ဆင့်တိုင်းမှာ အခက်အခဲတွေ၊ စိန်ခေါ်မှုတွေကို သူတို့တစ်တွေမလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းကြရပါတယ်။ ထိုင်းစက်ရုံ ပိုင်ရှင်တွေက မြန်မာအလုပ်သမားတွေအပေါ် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖိနှိပ်သွေးစုပ်လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ သတင်းတွေက မကြားချင်အဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတစ်ပါးနိုင်ငံမှာဖြစ်သည့်တိုင် မြန်မာအလုပ်သမားတွေ ရွှေ့ပြောင်း အလုပ်သမားတွေရဲ့ အခွင့်အရေးကို ဥပဒေအရတောင်းဆိုပိုင်ခွင့် တစ်စုံတစ်ရာရရှိနေတဲ့ အနေအထားမျိုးဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ အတွင်းမှာ အရိပ်အယောင်တောင်မျှမရရှိနိုင်တာကို တွေးမိတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဖြေလို့ ရပါတယ်။

မဲဆောက်မြို့ကလေးဆီကို မြန်မာနိုင်ငံသားတွေဟာ အိပ်မက်တွေကိုယ်စီနဲ့ ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ။ ဒီ မြို့ကလေးရဲ့ ရင်ခုန်သံထဲမှာ သူတို့အိပ်မက်တွေကို မြှုပ်နှံရင်းအိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာပါ။ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲသွားတက်တဲ့ ဒီမြို့လေးရဲ့ ရင်ခုန်သံထဲမှာ မြန်မာနိုင်ငံသား တွေရဲ့ အိပ်မက်တွေဟာ အရောင်မျိုးစုံနဲ့ နေခဲ့ပါတယ်။ အသံမျိုးစုံကြားနေခဲ့ရပါတယ်။

ဆိုပါတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်ကဆိုရင် ထွန်းထွန်းလို့ခေါ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသား လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ဥရောပ တိုက်သား တစ်ယောက်နဲ့ ထိုင်းလူမျိုးငါးယောက်ကိုသတ်ပြီး သေနတ်နဲ့ပိုက်ဆံတွေယူခဲ့ပါ တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ် လောက်ကတော့ မြန်မာနိုင်ငံသား အသက်(၁၄)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးနှစ်ဦးက ထိုင်းအိမ်ရှင် အမျိုးသမီးနဲ့ (၈) လ သား အရွယ် ကလေးကိုသတ်ဖြတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေယူခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ် ဦးအနက်တစ်ဦးသေဒဏ် တစ်ဦး ထောင် တစ်သက်ကျခံရပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကတော့ မြန်မာအလုပ်သမား ခုနစ်ယောက်ကို ထိုင်းလူမျိုးတွေ က မီးရှို့ပြီးသတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခံခဲ့ကြတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေ ကျူးလွန်ခံခဲ့ကြရတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေရဲ့

တိမ်တွေပျော်တဲ့ မြို့ကလေး

သတင်းရင်းမြစ် > မောင်သစ်ဦး
ကြာသပတေးနေ့၊ စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက် ၂၀၁၃ ခုနှစ် ၁၁ နာရီ ၃၆ မိနစ်

သတင်းဟာ ဒီမြို့ကလေးမှာတော့ နေ့စဉ်ကြားနေရတဲ့ သတင်းတွေပါပဲ။ အထူးသဖြင့်တော့ တရားမဝင် လာရောက်နေထိုင် ကြရတဲ့သူတွေဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေဟာ ထိုင်းတွေရဲ့ မတရားအနိုင်ကျင့်မှုကို ခံကြရတာများပါတယ်။ ဒီလို အနိဗ္ဗာန်ရုံတွေကြားထဲကပဲ လမ်းဘေးမှာထိုင်းတွေက ဝိုင်းရိုက်ပြီးပစ်ထားခဲ့ တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ဦးကို လမ်းသွားလမ်းလာထိုင်းလူမျိုးတွေကပဲ ဆေးရုံအချိန်မီ ပို့ပေးလိုက်လို့ အသက်ချမ်းသာရာရတဲ့ သတင်း၊ မြန်မာ

နိုင်ငံသားတွေအပေါ် စေတနာနဲ့ လိုက်လံကူညီပေးနေတဲ့ ထိုင်း အဖွဲ့အစည်းတချို့ရဲ့ သတင်းတွေကိုလည်း ကြားရတတ်ပါတယ်။ ဘာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် မဲဆောက်မြို့မှာ အိပ် မက်တွေတစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်နဲ့ ရောက်လာကြတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေဟာ အိမ်မက်တွေထဲမှာဆက်ပြီး အိပ် မက်နေစေဖို့ဆိုရင် သွားသတိ၊ လာသတိ၊ ပြောသတိ ရှိဖို့လိုတယ်ဆိုတာကတော့ မငြင်းနိုင်ကြပါဘူး။ သတိလက်လွတ်နေကြသွားကြရင်းက အိပ်မက်တွေပြိုကွဲပြီး လမ်းခုလတ်မှာတင် ငရဲဘုံရောက်ကြရသူ တွေလည်း မနည်းတော့ပါဘူး။

မှန်ပါတယ်။ ဒီမြို့ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေ အိပ်မက်တွေဆက်ပြီး မက်ခွင့်ရနိုင်ပါ တယ်။ အစစအရာရာအလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းဝင်ငွေအခြေအနေ နေထိုင်မှုအစားအသောက်ရာသီ ဥတုကအစ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်ရပ်ဒေသထက်ပိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းတဲ့ အိမ်မက်တွေ မက်ခွင့်ရှိတဲ့ မြို့ကလေး ဆိုတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းတကာလှည့်ပြီး အမှိုက်ကောက်ရတဲ့ ကလေးတွေ၊ တောင်းရမ်းစားသောက်

နေသူတွေ၊ တရားဝင်ဖွင့်တာရော၊ ခိုးပြီးဖွင့်တာရော ၃၀ ကျော်ရှိတဲ့ ဇိမ်ခန်း တွေထဲက မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတွေ၊ စက်ရုံတစ်ချို့တစ်ခုပြောင်းပြီး သစ်ရွက်တွေလို လွင့်ပါးနေကြရတဲ့ မြန်မာ ရွှေပြောင်းအလုပ်သမားတွေ၊ တစ်ကမ္ဘာ လုံးရဲ့ မျက်ကွက်ပြုရာ ကူသူကယ်မဲ့စွာမျက်ရည်နဲ့ ဒူး သုတ်နေကြရတဲ့ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို တော့ သူတို့အိပ်မက်တွေထဲမှာ မရှိစေချင်ပါ ဘူး။ နောင် နှစ် ၁၀၀ လောက်ရှိတဲ့အခါ ဟောဒီမဲဆောက်မြို့ ကလေးရဲ့ ရာဇဝင်မှာ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဖြင့်ဒီမြို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေရဲ့ နိဗ္ဗာန်ဘုံ သို့မဟုတ် ငရဲဘုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၊ ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ ဝိသေသ လက္ခဏာကို ပြောနေဆိုနေကြဦးမှာလားဆိုတဲ့ အတွေးကတော့ ကျွန်တော် နှလုံးသားကို နင်းချေနေသလိုပါပဲ။

တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ မဲဆောက်မြို့ကလေးဆီကို တိမ်တွေလိုရောက်လာကြပြီး အိပ်မက်တွေနဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ပျော်မွေ့နေကြတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံးဟာ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ့်ဒေသ မှာ ပြန်လာ နေထိုင်ခွင့် ရလာနိုင်ကြဦးမှာပါလို့ပဲ မျှော်လင့်ရပါတယ်။ (function(d, s, id) { var js, fjs = d.getElementsByTagName(s)[0]; if (d.getElementById(id)) return; js = d.createElement(s); js.id = id; js.src = "//connect.facebook.net/en_US/all.js#xfbml=1"; fjs.parentNode.insertBefore(js, fjs); }(document, 'script', 'facebook-jssdk'));

Post
by
[Burma News from Mizzima](#)